

Áfra János

Remény

Élelemért merészkedik közel,
heteken át próbálják vissza-
kergetni, de már nincs hová,
úgyhogy lerángatják róla
gyermekét. Végül félholtan
találnak rá a falu szélén,
szemei helyén vér csordogál,
testében hetvennégy sörét.
Az elrabolt csecsemő is előkerül,
nem sikerült túladni rajta,
ám a tízórás mentésbe belehal.
Anyjához sebész érkezik,
a műtét után reménynek csúfolják.
Mikor teheti, sarokba húzódik
a menhelyen, hogy hallgassa
a fal túloldalán cseperedő
kismajmok szelíd sípolását,
kifakadt szeme alatt sós ér.
Az üvegtiszta kárhozat.

A partvonal átrendeződése

Hónapos felhőszakadás
és hegyekből lezúdult
árvíz után a lassú száradás.

Felhígult lápok és megtelt
vízgyűjtők felett omló
betonfalak törmeléke.

A megsüllyedt város
tűzforró aszfaltján
égre emelt arcok
hulláma csattan.

Milliók hitetlen
várakozásban.

László Liza

Befűzni

És idővel felgyűródik, majd kilyukad a családnak tartogatott rongymosoly. Penészedő, szétázott ruhák váltják fel az egykor tiszta, vasalt arcomat. Még anyám tanította, hogyan kell jól fércelni a kényes anyagot.

És idővel húgom gyűszűnyi szája sem védi ujjam a sebektől. Valahányszor átfordul a tű hegye, kiserken a vérem. Apám szigora mint tűfegyelem. Nekicsapódik a gyűszű kemény tetejének.

És idővel mindegyiküket vékony szállal hímzem újra. Így nem lesz túl erős a kötelek, arcuk gyenge szövődéke eltéphető bármikor. Szétszakíthatom, elvarrhatom egy mozdulattal őket, kidobhatom a varródobozt a gyerekszobából.

Régi ismerős

Kérlek vigyázz mit csinálsz, kettéhasadok, kettőbe török különben. Apám a térdéhez, mint jóbaráthoz, a kéretlen óvás nyelvén beszél.

Aztán elfelejti ezt a nyelvet, és kalapáccsal veri szét a térdét, majd drótokkal kötteti össze azt. A legtöbb barátság ezúton születik: néhány illesztéket a sérülés helyére, ha jól becsavarnak.

Fémkapcsokkal a lábában jár ezután, és beszédében újra óvatos. Mintha egy rég nem látott barát ajtajában állna ilyenkor, hogyan szólítsa majd, mikor beengedi őt otthonába.

Apám a térdéhez, régi ismerőshöz, egy elmúlt időszak sérelmeit vágja. Mint két gyerekkori barát, mikor újra felismeri egymást: betörhetetlen hallgatás, néhány kéretlen, sánta félmosoly.